

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8591/2552

นางไสว พลเสนหรือรอดพันธุ์โจทก์ นางสาวละเอียด พลเสน กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1387

ย่อ / หลักกฎหมาย

ก่อนหน้าวันที่ 15 พฤศจิกายน 2544 อันเป็นวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 1129-1130/2544 ที่ดินโฉนดเลขที่ 3437 เดิมซึ่งมีทางพิพาทอยู่บนที่ดิน เป็นที่ดินที่โจทก์กับพวกมีกรรมสิทธิ์รวมอยู่ด้วย ดังนั้น การใช้ทางพิพาทในช่วงระยะเวลาดังกล่าวของโจทก์จึงเป็นการใช้ตามกรรมสิทธิ์ของตนซึ่งไม่ใช่การใช้ทางพิพาทโดยเจตนาให้เป็นทางภาระจำยอม แต่การใช้ทางพิพาทโดยเจตนาให้เป็นทางภาระจำยอมหากจะเกิดขึ้นก็ต้องเป็นเวลาภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีดังกล่าว ซึ่งเมื่อนับถึงวันฟ้องคดีนี้ยังไม่ครบ 10 ปี ทางพิพาทจึงยังไม่ตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินโจทก์

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 3437 ตำบลบ้านไร่ อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี โดยถือกรรมสิทธิ์ร่วมกับนางสง่า นางจูน และนางจ้อ จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 36386 จำเลยที่ 2 และที่ 3 เป็นเจ้าของที่ดินโฉนดเลขที่ 36384 ตำบลบ้านกร่าง อำเภอสรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ดินของจำเลยทั้งสามแบ่งแยกออกมาจากที่ดินโฉนดเลขที่ 3437 ในขณะที่ที่ดินของโจทก์และจำเลยทั้งสามยังเป็นที่ดินแปลงเดียวกัน โจทก์ จำเลยทั้งสาม นางสง่า นางจูน และบริวาร ได้ใช้ทางพิพาทซึ่งอยู่บนที่ดินโฉนดเลขที่ 36386 และ 36384 จากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตกกว้างประมาณ 3 เมตร ยาวประมาณ 27 เมตร และจากทิศตะวันตกไปทิศใต้กว้าง 4 เมตร ยาวประมาณ 49 เมตร ออกสู่ทางสาธารณะตั้งแต่ปู่ย่าตายายเป็นเวลา 80 ถึง 90 ปี แล้ว ต่อมาเมื่อปี 2539 โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยทั้งสามออกจากที่ดิน จำเลยทั้งสามให้การและฟ้องแย้ง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ที่ดินโฉนดเลขที่ 36386 และ 36384 ดังกล่าวซึ่งเดิมเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินโฉนดเลขที่ 3437 เป็นกรรมสิทธิ์ของจำเลยทั้งสามโดยการครอบครองปรปักษ์ตามคดีหมายเลขแดงที่ 1129-1130/2544 คดีถึงที่สุดแล้ว หลังจากนั้นต่อมาจำเลยทั้งสามปิดกั้นทางพิพาทบนที่ดินโฉนดเลขที่ 36386 และ 36384 เป็นเหตุให้ที่ดินของโจทก์ไม่มีทางออกสู่ทางสาธารณะ ขอให้พิพากษาว่าทางพิพาทเป็นทางภาระจำยอมและทางจำเป็นแก่ที่ดินของโจทก์ ห้ามจำเลยทั้งสามเกี่ยวข้องและให้จำเลยทั้งสามจดทะเบียนทางภาระจำยอม หากไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา จำเลยทั้งสามให้การ ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยทั้งสาม โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...ปัญหาตามฎีกาของโจทก์ข้อเดียวว่า ทางพิพาทตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินของโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ก่อนหน้าวันที่ 15 พฤศจิกายน 2544 อันเป็นวันที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 1129-1130/2544 เอกสารหมายเลข 3 ข้อเท็จจริงปรากฏว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 3437 เดิมซึ่งมีทางพิพาทอยู่บนที่ดินเป็นที่ดินที่โจทก์กับพวกมีกรรมสิทธิ์รวมอยู่ด้วย ดังนี้ การใช้ทางพิพาทในช่วงระยะเวลาดังกล่าวของโจทก์จึงเป็นการใช้ตามกรรมสิทธิ์ของตน ซึ่งไม่ใช่การใช้ทางพิพาทโดยเจตนาให้เป็นทางภาระจำยอม แต่การใช้

ทางพิพาทโดยเจตนาให้เป็นทางภาระจำยอมหากจะเกิดขึ้นก็ต้องเป็นเวลาหลังจากศาลชั้นต้น
มีคำพิพากษาคดีดังกล่าว ซึ่งเมื่อนับถึงวันฟ้องคดีนี้ยังไม่ครบ 10 ปี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 เห็นว่าทาง
พิพาทยังไม่ตกเป็นภาระจำยอมแก่ที่ดินของโจทก์ ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น
พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ"

องค์คณะ

ไชยยงค์ คงจันทร์ · นพวรรณ อินทร์พรรย์ · ทศนีย์ ธรรมเกณท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8591/2552>